

In veertien dagen tijd Mahler's vijfde horen door twee verschillende amateurorkesten is wel bijzonder. Het geeft eens te meer aan dat de muziek van Mahler leeft, en niet alleen bij professionele orkesten. Het leuke van amateurorkesten is het enthousiaste dat er vanaf spettert. Een vergelijking van beide uitvoeringen leek me interessant.

Gehoord: Het Symfonieorkest De Philharmonie onder leiding van Daan Admiraal op 15 november 2014 in de Schönbergzaal van het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Het CREA Orkest onder leiding van Bas Pollard op 29 november in de Grote Zaal van het Muziekgebouw aan 't IJ in Amsterdam.

Het concert in Den Haag door Symfonieorkest De Philharmonie werd geopend met *Menschheit* van Erwin Schulhoff. Een indrukwekkende cyclus van vijf gedichten van Theodor Däubler. De mezzosopraan Virpi Räsänen moest wegens ziekte verstek laten gaan en werd op de laatste dag vervangen. De naam van deze vervangster is me helaas niet duidelijk geworden. Ze leverde een geweldige prestatie. Daarmee werd dit onderdeel van het concert tevens het hoogtepunt, want zelden heb ik zo'n saaie en zouteloze Mahler 5 gehoord. Van Daan Admiraal zijn we beter gewend. Maar blijkbaar is Mahler te hoog gegrepen voor dit orkest.

Heel anders dan in Amsterdam met het CREA Orkest. Na een merkwaardige lange stilte mocht de trompet beginnen. Wellicht hierdoor was de spanning te hoog opgelopen, want de arme trompettist kwam niet zonder problemen door de openingsmaten. Het zij hem vergeven. Naarmate het stuk vorderde werd de uitvoering beter. Opvallend was het zeer trage tempo dat Bas Pollard het hele stuk aan hield. Over het Adagietto deed hij zelfs twaalf minuten! En toch was het niet saai. Zo'n langzaam tempo heeft voor- en nadelen. Voordeel is dat het stuk er heel transparant door wordt. Lijnen in de celli die anders verborgen blijven klinken nu duidelijk. Nadeel is dat de eventuele onzuiverheden genadeloos aan de oppervlakte komen. En dat was helaas juist weer bij de celli het geval. De inzet na het Adagietto speelde ook een hoornist parten. Het zijn beruchte inzetten, als je een tijd niet speelt en dan direct een solo hebt. Juist door naar amateurorkesten te luisteren begrijp je hoe waanzinnig moeilijk deze muziek eigenlijk is te spelen. De waardering wordt er des te meer om. Overall een heel bevredigende uitvoering.